

tilstrækkelig Anledning til at tiltræde Kommissionens Forslag i dens § 34, hvorefter det skal være forbudt at bruge Kalfiskeri med Puls- og Botvaad paa visse nærmere betegnede Steder af Limfjorden. Som berørt er det ogsaa her et Tilbagefridit, der er Spørgsmaal om, og det tilmed paa et Omraade, hvor den nyere Lovgivning stadig er gaaet i Retning af Friheden. Omfanget af de saakaldte laasebde Bandede, der først indførtes ved Forordning 15de December 1750 som formentlig nødvendige til Sikkring af Fiskeynglen mod Udeleggelse, som mindstede allerede noget ved Loven af 29de Decbr. 1857 og indskrænktes yderligere ved Loven af 4de Januar 1861, indtil endelig Loven af 22de Marts 1867 aldeles opgav Laasningen, og Loven af 25de Marts 1872, ved hvilken det er forbudt i Tiden fra 1ste September til 24de Juni at drive Kalfiskeri med Kalfiskerivaad eller Puls- og Botvaad paa Strækningen fra Hals til Grundene Vesten for Løgstør og i Hjarbæk Bugt Sønden for Birksund, Ikan, efter hvad Kommissionen derom har bemærket S. 64—65, ikke betragtes som Vidnesbyrd om en anden Opfattelse af Lovgivningen. Dertil kommer, at et af Kommissionens Medlemmer, Naturskriveren Dr. phil. Lütken, hvis Mening der, da Spørgsmaalet dreier sig om, hvad der udtrækkes til Fiskeynglens Bevaring, her netop synes at maatte tillægges en særligt Vægt, ikke har tiltraadt dette Forslag, idet han ikke har kunnet overbevise sig om Nødvendigheden af at kalde flige laasebde Bandede tillive gjen, ligesom det ei heller har kunnet Andet end i alt Fald stille sig noget tvivlsomt for Ministeriet, om det vil kunne have nogen særlig Betydning for Bevaringen af Fiskebestanden i hele det store Limfjordskasson, at Puls- og Botvaad holdes ude fra nogle enkelte mindre Dele af samme. Da Forslaget imidlertid af Kommissionen, som i sin Midte tæller et Medlem fra Limfjorden, og hvis Medlemmer, der alle ere sagkyndige, have haft Leilighed til paa Stedet at undersøge og gjøre sig bekendte med Forholdene, er vedtaget med overveiende Flertal, nemlig med 5 Stemmer mod 1, da Kommissionen, saaledes som det nofsom fremgaar af den vidtloftige Motivering, lægger ganske særlig Vægt paa Forslaget, og da Kontroløren ved Limfjordsfiskeriet, der som Medlem af den Kommission, hvis Arbejde ligger til Grund for Loven af 22de Marts 1867, udtalte sig for Ophævelsen af de laasebde Bandede, nu meget bestemt har tiltraadt det Vedtagelsen af det omhandlede Forslag, idet han i en ham særlig med Hensyn til dette Punkt af Ministeriet afsættet Erklæring under Henvisning til den Erfaring, han senere har indvundet, har udtalt som sin Overbevisning, at den frie Brug af Kalfiskeri har haft en særdeles skadelig Indflydelse paa Kalfiskeriet i Fjorden, der siden 1867 skal være i stærkt Aftagende, — har Ministeriet troet at burde overvinde sine Betænkeligheder ved det nævnte Forslag, hvilket iøvrigt ogsaa vil have til Følge, at en større Overensstemmelse opnaas mellem de Regler for

Brugen af Puls- og Botvaad, der skulle gjælde for Limfjorden og de øvrige Fjorde. Kommissionens § 33 vil derfor gjenfindes i Lovforslagets § 27 alene med Undtagelse af en Slutningsbestemmelse, som man har ment maatte have sin rette Plads i tredje Afsnit.

Det har neppe været Meningen med Bestemmelserne i Fr. 15de Decbr. 1750 §§ 18 og 20 at tillægge Grundeierne nogen egentlig Eneret til Fiskeri med Hæltebundgarn samt Øjedde-, Aborre- og Skalleruser udfor deres Ejendomme, og i alt Fald skjøner Ministeriet ikke, at der er nogen Grund til mere at indvomme Grundejerne ved Limfjorden end ved de andre salte Bandede en saadan Eneret. Man har derfor ikke fundet tilstrækkelig Anledning til i Lovforslaget at optage Kommissionens Forslag under § 41, der iøvrigt etheller findes i Loven af 29de Decbr. 1857, og det saa meget mindre, som Sagen i ethvert Fald er af en aldeles underordnet Betydning, idet det ommeldte Fiskeri saa godt som slet ikke drives i Fjorden.

Til §§ 37 og 38. Optagelsen af disse Paragrafer staar i Forbindelse med, at Kommissionens Kapitel 5 er udeladt i Lovforslaget. Ministeriet er ganske enig med Kommissionen i, at det almindelige Politii, hvis Pligt det ligesaa fuldt er at paa se Overholdelsen af denne som af andre Love, ikke vil være istand til uden Bistand at føre det behørigt Tilsyn med, at Fiskerne under Udøvelsen af Fiskeriet holde sig de givne Forskrifter efterrettelige. For Limfjordenes Vedkommende haves der imidlertid allerede til Politiets Bistand en særlig søgaaende Kontrol, der gennem en længere Virksomhed har godtgjort sit Værd og som derfor foreslaas bibeholdt ved nærværende Lov, ved hvilken man overhovedet har troet det rigtigt at indføre saa saa Forandringer som muligt i de ifølge den allerede bestaaende Lovgivning for Fiskeriet i Limfjorden gjældende Regler. Hvad de øvrige Fjorde angaar, maa man derhos formene, at den fornødne Hjælp til Lovens Haandhævelse vil kunne ydes Politiet af de lønede Vættillingsmænd, som i Overensstemmelse med Lovforslagets § 41 dertil ansættes i Genhold til de i Paragrafen omtalte Vedtægter. Tilbage bliver saaledes Havfiskeriet, men til væsentlig af Hensyn til dette Fiskeri, der mindst turde behøve Tilsyn, ved Lov at organisere et helt nyt Kontrolapparat, som tilmed vilde blive meget betøstelig, har Ministeriet ikke kunnet finde, at der var tilstrækkelig Anledning, idet de Foranstaltninger i saa Henseende, der i Tiden muligen maatte vise sig at være fornødne eller ønskelige, formentlig meget vel ville kunne træffes ad administrativt Veie, saaledes at de dertil medgaaende Beløb søges bevilgede ved de aarlige Finantslove. Paa samme Maade maa der ligesom hidtil kunne forholdes med Hensyn til Tilvejebringelsen af den tekniske sagkyndige Medhjælp, som Ministeriet, saafremt nærværende Forslag bliver til Lov, vil have behov i større Omfang end tidligere.